

ЗОРАН СЛАВИЋ

ЈЕСЕН ИЗ ТУРШИЈЕ

БРЕГ У МЕНИ

Напустио сам град
али брег ми остао у потиљку
као кост што не пристаје кожи.

Он дозива сенке
Стерију из камена
горког пророка без гласа.

Банат спава под земљом
кула га везује за вечност
машина вуче кроз песак
географија се предаје
град ме дави.

Са моста гледам угао
мртви угао
брдо слутим у сомоту
земља се затвара у кутију.

Виногради заводе
улице заспале у подне
маскенбал у празнини
гребен без лица.

Изнад брега шапат:
„Нисам све изгубио.”

А ја у мастилу
видим варош у одлагању
моћ брега у мени расте.

Банат натоварен у вагоне
перон без одлазака
брег не пада
само у мени
расте као кост у тами.

БУДВА

У Будви, преко пута „Авале”,
као да је неко нацртао крај света
на стаклу мојих очију.

Пљусак је престао,
гром је ударио у капелу,
а ја сам у цепу носио црно-белу фотографију
као једини доказ да сам ту био.

Св. Никола је ћутао,
камен је изгубио боју,
а песници су, као деца,
веровали да реч може спасити свет.

Кула је падала у време,
Пенелопа је спавала,
куга и крсташи су пролазили
као сенке кроз моје сећање.

И ја сам, у том тренутку,
осетио да је болест излаз,
да је поезија васкрс,
и да је Будва – мој нацрт за вечност.

ЗИМОВАЊЕ У БИБЛИОТЕЦИ

У библиотеци сам зимовао
као у утроби света.

Књиге су ме храниле
инфузијом знакова,
цитати су ме гушили
као дим у плућима.

Хуни и Елизабетанци
пре Тацита стигли,
а Пруст је каснио
као воз у снегу.

Историја ме држала у заседи,
поезија недостижна,
проза жилава
као хлеб од јуче.

Слепи лавиринт речника,
фуснота као паучина,
светови невидљиви
Звоно цвили,
равнотежа силази низ конопац,
дрво преводи тајну корену.

Отрован стихом,
побегао сам у складиште слова,
али и тамо
параноја је из рама исцурила.

„Газда је невидљив и свемоћан”
шапнуо ми је Симић,
а Борхес ме подсетио
да човек из Књиге
чита Књигу
која чита мене.

Зимовање у библиотеци
постало је моје тело,
мој страх,
моја последица.

НА ИВИЦИ АЛЕГОРИЈЕ

Читам – и туга се јавља као навика,
као сат који не пита за дозволу.
Пробуди ме реченица: која је мера,
колико траје оно што могу да поднесем.

У камену Настасијевић шапуће,
у прозору Чехов седи и не мрда.
Ноћ се прелама у бесмисао; Бекет остаје до јутра,
гласови се претварају у хладан одјек.

Пишем да потрошим део туге,
да припитомим сужену стварност,
да говор, кад остане само звук,
не буде једини доказ да смо постојали.

На ивици алегорије, уз доручак,
препознајем разлику као рану.
Из књига знам: пролазност је лажни круг,
и опет је јутро – и опет се све распада.

У подне ме запљусне питање о запремини:
кад смисао испари, где стане празнина?
Простор је већ препун бесмислених појава,
људи, идеје – све то шуми без даха.

Зовем празнину, али размак се сужава;
лаж ме притиска као тешка тканина.
Смисао се сакрио у дану, у тачки, у мрљи,
у реченици која се полако одмотава.

У Раичковићу: успавајте се тужни, уморени –
успаванка која не лечи.
Елегије, рат, дневник без опозива –
историја која се враћа као хладан ветар.

Читање личи на додавање сопствене меланхолије,
писање на покушај да се ноћ укроти.
У камену Настасијевић настањен, Чехов дише,
туга се преокреће у бесмисао – Бекет до јутра.

СТАРИ БАНАТ, НЕОЧЕКИВАНО

Магла се савила
дан се отвара као рана

Стадо из прашине
крдо из сна
у возилу хладном
затечен сам

Банат мирисом говори
јуче и сутра се саплићу
реприза у белом звуку

Овце увезане у вуну
одлазе у угао неба
јесен из туршије излази

Ован сизиф клепетушом удара
пулин из стрипа скаче
чобани у двострукој ћутњи
петљу знају напамет

Магарци подносе промену
друм чека колону
призор закуцан у вид

Сеоски се фолклор у маглу прелива
прашина се залеђује
успомена се компресује
кабинет узорака настаје

Машина ме одводи уназад
бензински кашаљ прети
силуета из буцака постоји
страшило изневерено чека